

Fiului risipitor

Danab

Tu ai plecat pe căi străine
Ştiute de inima ta...
N-ai stat în casă lângă mine
Căci doar în casă, ţi-era bine,
Păcatul, fără a-l gusta!

Tu ai plecat pe căi răzleţe
O! Şi câţi ani de-atunci s-au scurs...
Când mi-ai cerut, ţi-am dat bineţe
Şi-averea toată, cu tristeţe,
Tu m-ai lăsat, în rugi şi plâns...

Şi n-ai privit măcar odată
La drumul ce l-ai părăsit...
Iar eu, plângând de-atunci, la poartă,
Privind mereu zarea curată,
Trist am rămas... Şi chinuit,

De-o lungă, grea amărăciune,
Privindu-ţi starea-n care eşti...
O! Cât de mult aş vrea ca-n lume
Să te găsesc... şi să primeşti,
Darul Divin din Slăvi Cereşti!

Iubirea lui Isus, curată
Mă ţine... făr-a face-un pas!
"Aşa a vrut! Doamne, îl iartă,
Şi adu-l iar, la mine-n poartă
Că-i singurul ce mi-a rămas..."

E singurul ce-l port în rugă
Şi-n lacrimi cu un mai mult dor...
O! Fă că ruga să-l ajungă
Adu-mi fiul risipitor,
Prin Har, în sfântul Tău, popor...

Şi n-aş avea vreo bucurie
Să-ncununeze viaţa mea...
La Tronul Tău, o veşnicie,
Voi proslăvi Iubirea Ta,
Căci mi-ai scos fiul din robie!"